

ze wijd open stonden van aankomende drift. Kalm blijven, kalm blijven.

„Kijk ze eens bang zijn”, gichelde Biep. Pats! Vóór Phil het wist, had ze dat gichelwicht een klap gegeven, die klonk. „Ziezoo, die heb je beet”, zei ze, nog kalm pratend. Maar nauwlijks had ze uitgesproken, of Biep was huilend op haar aangevlogen en begon haar met haar vuisten te slaan. Phil trachtte weg te komen, maar Annie en Mary versperden haar den weg. Terwijl ze Biep een stomp gaf, duwde ze Annie opzij, roepend! „Erdoor! Zal je me erdoor laten”, nu met een heesche stem. Maar lachend dansten Annie en Mary voor haar heen en weer om haar den doorgang te versperren. Phil duwde ze weer opzij, liep een eindje den gang door, tot bij de trap, toen hadden ze haar ingehaald en vastgegrepen. Phil voelde zich dol van woede. Met haar gebalde vuist sloeg ze tegen de mantels van de twee, die haar vasthadden en sloeg nog door, toen die haar loslieten ook.

„Elléndige kinderen”, zei Phil met een lage stem van drift. Toen zweeg ze. Want van de trap kwam Noordje, die blijkbaar de laatste scène gezien had.

„Wil jullie me eens vertellen, wat dat beteekent?” vroeg ze, de drie beurtelings aanzierend. Biep Flossing was naderbij gekomen, en stond half verscholen achter Mary. Phil stond te trillen op haar beenen; wat kónden ze treiteren!

„Och.... dat nare kind....”, zei Mary klagelijk opeens. „Ze plaagt ons altijd zoo...” Phil voelde de pas gezakte drift weer op-laaïen. Ze sprong op Mary toe, maar juffrouw Noordema trok haar met één hand opzij: „Wil jij eens bedaren”, zei ze hard.

Phil hijgde. Ze voelde een woesten aandrang dat kind te doen zwijgen, haar te zien straffen, om zelf in het gelijk te worden gesteld. En voer ze wist, wat ze ging doen, had ze 't gezegd: „Ik plagen, ik! O, 't is....! Juffrouw, gisteren.... toen, toen heeft ze gezegd, dat juffrouw Löben me liet roepen in de doos, omdat ik een slecht opstel had gemaakt.... en, en geen woord heeft ze

gezegd van u, geen woord. Daarom keek ik in dat schrift, omdat ik er niks van begreep. En nou daar straks stonden ze me op te wachten en hebben me gesard.... gesard—.. óó!” Ze eindigde in een snik, wou toen weer wat zeggen, maar juffrouw Noordema gebod haar te zwijgen. „Ik hou heelemaal niet van klikken, Philippien”, zei ze koeltjes, en zich tot Mary wendend:

„Is dat zoo gebeurd?”

„Och.... nou ja.... uit de grap....”

„Als ik je voortaan iets opdraag, doe je het, begrijp je, Mary Tenne?”

„Ja, juffrouw”, zei Mary kleintjes.

„En wat doe jij erbij, Annie?”

„Ik.... e.... zomaar, 'k weet niet....”

„Ik moet zeggen, 't is mooi! En van jou, Phil, valt het me erg tegen. Is dát nu het idee, wat jij hebt van naastenliefde, om als een dolleman om je heen te slaan? En dan nog klikken ook, foei! Je valt me tegen, meisje, erg tegen. Je hoeft voorloopig bij mij niet meer te komen. Morgen zal je wel meer hooren. Ga nu naar huis”.

Phil haalde zwijgend haar hoed en tasch en ging naar huis. Daar, in de huiskamer ging ze op haar oude plaatsje zitten.

Zóo had ze nu haar plan ten uitvoer gebracht! Haar naastenliefde was in duigen gevallen, en ze had het voorgoed verbruid bij Noordje....

Langzaam rolde een traan over haar ontdaan gezichtje. Mucius Scaevola had het toch eigenlijk veel makkelijker gehad! Zie je wel, zij kón niet goed zijn, het ging niet. O, wat was ze ongelukkig, dat ze het tóch had gezegd, tóch.... terwijl ze zich zoo vast had voorgenomen te zwijgen. Maar die akelige slechte kinderen hadden haar getreiterd, tot ze niet meer wist, wat ze deed....

Zou Noordje nu altijd boos op haar zijn voortaan? Wat had ze akelig-koel gepraat.. Hè.... was Noordje nu tenminste maar weer goed. Wacht.... als ze haar eens een brief schreef? Ja, dat deed ze! En dan van avond op de bus doen, dan had Noordje hem met den eersten post.